

— uložil Bulharskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Komisia ako prvý žalobný dôvod uvádza, že Bulharská republika porušila ustanovenia článku 13 ods. 1 smernice 2008/50/ES v spojení s jej prílohou XI v rozsahu, v akom v zóne BG0006 (juhovýchod Bulharska) systematicky a sústavne nedodržovala hodinovú a dennú maximálnu limitnú hodnotu pre oxid siričitý.

Komisia ako druhý žalobný dôvod uvádza, že Bulharsko porušilo ustanovenia článku 23 ods. 1 druhého pododseku smernice 2005/50/ES v spojení s jej prílohou XV oddielom A v rozsahu, v akom od 11. júna 2010 v jej plánoch na zlepšenie kvality ovzdušia nestanovila vhodné opatrenia na zabezpečenie toho, aby bolo obdobie nedodržania čo najkratšie.

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/50/ES z 21. mája 2008 o kvalite okolitého ovzdušia a čistejšom ovzduší v Európe (Ú. v. ES L 152, 2008, s. 1).

Žaloba podaná 9. októbra 2019 – Európsky parlament/Rada Európskej únie

(Vec C-743/19)

(2019/C 399/41)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobca: Európsky parlament (v zastúpení: L. Visaggio, I. Anagnostopoulou, C. Biz, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Rada Európskej únie

Návrhy žalobcu

— zrušiť rozhodnutie (EÚ) 2019/1199 z 13. júna 2019 (¹),

— uložiť žalovanej povinnosť nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Prvým žalobným dôvodom Parlament namieta nedostatok právomoci autora napadnutého rozhodnutia, či už ide o Radu alebo všetky členské štáty, na určenie sídla Európskeho úradu práce (ďalej len „EOP“). Parlament sa totiž domnieva, že článok 341 ZFEÚ nepredstavuje vhodný právny základ na určenie sídla orgánov Únie, ako sú decentralizované agentúry. V tomto prípade bol EOP zriadený normotvorcom Únie prostredníctvom nariadenia (EÚ) 2019/1149 (²), ktoré bolo prijaté na základe článkov 46 a 48 ZFEÚ na základe riadneho legislatívneho postupu. Parlament tvrdí, že článok 341 ZFEÚ neoprávňuje vyňať z právomoci normotvorcu EÚ, ktorý založil EOP, právomoc rozhodovať o umiestnení jeho sídla a priznať túto právomoc členským štátom, a preto toto ustanovenie nemôže platne slúžiť ako právny základ napadnutého rozhodnutia.

Druhým žalobným dôvodom, uvádzaným subsidiárne pre prípad, že by Súdny dvor rozhodol, že článok 5 ods. 341 ZFEÚ predstavuje vhodný právny základ na prijatie napadnutého rozhodnutia, Parlament namieta absolútny nedostatok odôvodnenia uvedeného rozhodnutia. Parlament sa domnieva, že na napadnuté rozhodnutia sa ako na právny akt Únie vzťahuje povinnosť odôvodnenia podľa článku 296 druhého odseku ZFEÚ, ktorá však nebola žiadnym spôsobom naplnená, pretože vôbec neboli uvedené dôvody, prečo bolo mesto Bratislava vybrané ako miesto sídla EOP.

(¹) Rozhodnutie prijaté vzájomnou dohodou medzi zástupcami vlád členských štátov (EÚ) 2019/1199 z 13. júna 2019 o umiestnení sídla Európskeho orgánu práce (Ú. v. EÚ L 189, 2019, s. 68).

(²) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1149 z 20. júna 2019, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán práce a ktorým sa menia nariadenia (ES) č. 883/2004, (EÚ) č. 492/2011 a (EÚ) 2016/589 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie (EÚ) 2016/344 (Ú. v. EÚ L 186, 2019, s. 21).

Žaloba podaná 10. októbra 2019 – Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-744/19)

(2019/C 399/42)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: R. Tricot, G. Gattinara, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

Žalobkyňa navrhuje, aby Súdny dvor

1. určil, že

- tým, že neprijala zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Rady 2013/59/Euratom z 5. decembra 2013, ktorou sa stanovujú základné bezpečnostné normy ochrany pred nebezpečenstvami vznikajúcimi v dôsledku ionizujúceho žiarenia, a ktorou sa zrušujú smernice 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom a 2003/122/Euratom (¹),
- a neoznámila Komisii ustanovenia tohto druhu,
- si Talianska republika nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 106 tejto smernice;

2. uložil Talianskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Jediným žalobným dôvodom Komisia tvrdí, že Talianska republika tým, že neprijala alebo neoznámila Komisii zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na úplné dosiahnutie súladu so smernicou 2013/59, si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 106 smernice.

(¹) Ú. v. EÚ L 13, 2014, s. 1.